

Arrest

nr. 91 333 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 28 oktober 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 8 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28/10/2010 werd ingediend door :

*[S., A.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25/11/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S., A.]. De arts- attache evalueerde deze gegevens op dd.04/04/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde: “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen waaraan betrokkene lijdt, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat opgevolgd en behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kosovo.”

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : schoolgaande kinderen, het volgen van een opleiding, politieke moeilijkheden in het land van oors[p]rong, moe[i]lijkheden van psychologische aard, moe[i]lijkheden van affectieve aard, moe[i]lijkheden van juridische aard, sociale banden,...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij verschaft volgende toelichting:

“In zijn beslissing oordeelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de gezondheidsproblemen, namelijk problemen van posttraumatische depressie en psychotische aandoeningen, waarvan verzoeker gewag maakt moeten worden verzorgd in België met medicijnen en dat hij niet kan worden verzorgd in Kosovo, door te laten gelden dat de medicijnen beschikbaar zijn maar eveneens de psychiatrische zorgen en dringt eveneens aan op het feit dat deze zorgen en deze medicijnen toegankelijk zijn voor het grootste deel van de Kosovaarse bevolking.

Dat wat betreft de beschikbaarheid van de medicijnen, zegt de geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn advies dat volgens de verschillende internetsites, deze medicijnen beschikbaar zijn.

De verzoeker neemt er akte van.

Maar wat betreft de beschikbaarheid van de psychiatrische zorgen daarentegen, oordeelt hij dat de informatie gegeven door de Dienst Vreemdelingenzaken, niet voldoende precies is om te verklaren dat de psychiatrische zorgen beschikbaar zijn in Kosovo om voor de verzoeker te zorgen.

Zonder meer informatie, kan dit element dus niet worden weerhouden.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen, moet het volgende worden opgemerkt:

=> men kan vaststellen dat in zijn beslissing, de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat verzoeker naar Kosovo kan terugkeren aangezien er een reële toegankelijkheid is tot de zorgen die zijn gezondheidstoestand noodzaakt;

=> de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat er een ziekteverzekering zou bestaan die de toegankelijkheid toelaat tot de medicijnen die de gezondheidstoestand van verzoeker nodig heeft maar eveneens de zorgen nodig voor zijn toestand

Doch, men kan vaststellen dat in het kader van zijn motivering, de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad het bestaan aangeeft van deze sociale verzekering die enkel de basiszorgen toelaat.

Doch, de zorgen nodig voor verzoeker, die lijdt aan echte psychotische aandoeningen, moeten het voorwerp uitmaken van speciale zorgen die niet vallen onder de basiszorgen die gratis door de Kosovaarse Staat worden gegeven.

Dat het dus helemaal niet is aangetoond in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat verzoeker, indien hij naar Kosovo terugkeert, kan genieten van een reële toegankelijkheid tot de zorgen nodig voor zijn toestand.”

2.2. Verweerder werpt op dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven op basis waarvan deze beslissing werd genomen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hij zet verder uiteen dat, gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer en de stukken van het administratief dossier, niet blijkt dat verzoeker niet zou kunnen genieten van een adequate behandeling of dat de vereiste medische zorgen voor hem niet toegankelijk zouden zijn.

2.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat verzoekers gezondheidsproblemen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de vereiste medische behandeling voor hem beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo en er dus geen reden bestaat om hem, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De Raad benadrukt daarnaast dat aangezien in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer dit advies – dat verzoeker werd ter kennis gebracht – dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing. In dit advies wordt, met duidelijke bronvermelding, toegelicht dat in Kosovo de nodige medicatie en medische infrastructuur beschikbaar zijn en dat ook artsen die de nodige specialisatie hebben om verzoeker te behandelen er aanwezig zijn. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de motivering inzake de beschikbaarheid van de vereiste medische zorgen niet voldoende precies is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3 wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker lijkt te willen aangeven dat een deel van de motivering van de bestreden beslissing incorrect is voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing weliswaar gesteld wordt dat er in Kosovo een sociaal verzekeringsstelsel bestaat dat hem toelaat gratis van bepaalde basiszorgen te genieten, doch dat voorbijgegaan wordt aan het feit dat hij “*speciale zorgen*” nodig heeft, zodat niet blijkt dat hij een reële toegang heeft tot de vereiste medische ondersteuning.

Er dient echter te worden vastgesteld dat in het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zoals reeds werd uiteengezet deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, niet louter wordt verwezen naar het bestaan van een sociaal zekerheidssysteem, doch eerst en vooral wordt gesteld dat niet blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is, zodat hij wordt verondersteld in staat te zijn om zelf de nodige medische kosten te dragen middels een inkomen uit arbeid. Er wordt daarnaast op gewezen dat verzoeker, indien nodig, voor opvang en hulp ook een beroep kan doen op familie, vrienden of kennissen en er wordt in dit verband geduimd dat zijn ouders, broer en zus in Kosovo verblijven. Dit deel van de motivering, dat niet ter discussie staat, volstaat om de stelling van verzoeker dat de zorgen die verzoeker nodig heeft voor hem in Kosovo toegankelijk zijn te onderbouwen. De kritiek van verzoeker op een overtollig motief is dan ook niet dienstig, daar deze kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat de medische zorgen die hij nodig heeft dusdanig specifiek zijn dat de kosten die eraan verbonden zijn niet gedekt worden door het door de Kosovaarse overheid voorziene systeem en verzoeker bijgevolg niet nuttig naar het algemene sociale bijstandssysteem kan verwijzen.

Er dient ten overvloede ook op te worden gewezen dat in het standaard medisch getuigschrift dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voegde wordt vermeld dat zijn medische situatie voor zijn komst naar België reeds werd opgevolgd in Kosovo, dat hij er medicatie kreeg en dat hij er werd opgenomen in een ziekenhuis. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze zorgverstrekking voor hem nu plots niet meer toegankelijk zou zijn en dat verzoeker de toegankelijkheid van de medische zorgverstrekking voor verzoeker in Kosovo foutief inschatte.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK